

เด็กแว้นกับเด็กสก๊อย (Subculture of street racing)

นายสกุลยุช หอพิบูลสุข*

นางณัฐจิรา หอพิบูลสุข**

ปัญหาเด็กแว้น หรือเด็กชายวัยรุ่นขับรถจักรยานยนต์ประลองความเร็วบนถนนสาธารณะ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่สังคมเป็นอย่างมาก เพราะการขับรถจักรยานยนต์ที่ไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้ร่วมใช้ทางอาจส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุกับผู้ขับขี่ถนนคนอื่นได้โดยง่าย ส่วนเสียงของเครื่องยนต์รถจักรยานยนต์ที่ดังสนั่นก็สร้างความรำคาญและทำลายช่วงเวลาพักผ่อนอันแสนสงบสุขในยามวิกาลอย่างไร้สำนึกเช่นเดียวกัน ผู้ได้รับเดือดร้อนต่างเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ตำรวจปราบปรามพฤติกรรมดังกล่าวของเด็กแว้น แต่การจับกุมดำเนินคดีแต่ละครั้งไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่าย เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องระดมกำลังตำรวจจากหลายท้องที่ และใช้ทรัพยากรจำนวนมากเพื่อการสกัดจับเด็กแว้น รวมทั้งต้องเสี่ยงอันตรายจากการถูกเด็กแว้นขับรถจักรยานยนต์ชนในเวลาที่หลบหนีการจับกุม แต่สุดท้ายดูเหมือนว่าผลลัพธ์จะไม่คุ้มค่างับสิ่งที่ลงทุนไป การจับเด็กผู้กระทำผิด การดำเนินคดี และการพิพากษาลงโทษหรือคุมความประพฤติไม่สามารถยับยั้ง (deterrence) ปัญหาดังกล่าวได้ เพราะยังปรากฏว่ามีผู้แข่งรายใหม่เข้าสู่สนามประลองความเร็วเสมอๆ

บทความนี้เป็นความพยายามเล็กๆ ที่จะใช้มุมมองทางอาชญาวิทยา มาอธิบายว่า (๑) เหตุใดเด็กแว้นจึงรวมกลุ่มกันแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ (๒) เหตุใดเด็กแว้นไม่ใช้สนามแข่งขันมาตรฐานประลองความเร็ว (๓) เหตุใดปรากฏการณ์เด็กแว้นจึงเกิดเฉพาะในเมืองใหญ่หรือเขตอำเภอเมือง และ (๔) เหตุใดเด็กผู้หญิง (เด็กสก๊อย) จึงยินยอมเป็นสินพนัน

ความเห็นในบทความนี้เป็นความเห็นส่วนตัวของผู้เขียน และเนื้อหาในบทความนี้มีข้อจำกัดในการค้นหาความจริงอย่างน้อย ๒ ประการ คือ ประการแรก คำอธิบายในบทความนี้เป็นคำอธิบายโดยใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาของตะวันตก ประการที่สอง คำอธิบายนี้ยังไม่มีทำการวิจัยภาคสนาม หรือการทำวิจัยแบบชาติพันธุ์วรรณา (ethnography) เพื่อเป็นหลักฐานสนับสนุน

* อัยการจังหวัดประจำสำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานอัยการจังหวัดเทิง

** อาจารย์ประจำสำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

เหตุใดเด็กแว้นจึงรวมกลุ่มกันแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ

ในการอธิบายปรากฏการณ์นี้ ขอเริ่มจากปัจจัยทางสังคมเศรษฐกิจที่อยู่เบื้องหลังการรวมกลุ่มในลักษณะดังกล่าว โดยใช้ทฤษฎีวิวัฒนาการย่อย (subculture) เป็นหลักในการอธิบาย จากนั้นจะพิจารณาถึงปัจจัยเบื้องหน้า คือ อารมณ์และความรู้สึกที่ได้จากการแข่งรถจักรยานยนต์ โดยใช้กิจกรรมทำความตาย (edgework) อธิบาย

ก. วัฒนธรรมย่อย (subculture)

ในการศึกษาถึงปัจจัยเบื้องหลังการรวมกลุ่มของเด็กแว้นนั้น ขอเริ่มจากการทำความเข้าใจคำว่า “วัฒนธรรมย่อย” (subculture) ก่อน คำว่า “วัฒนธรรมย่อย” หากพิจารณาจากคำในภาษาอังกฤษ “subculture” หมายถึง “วัฒนธรรมภายในวัฒนธรรม” (culture within a culture)¹ เพื่อความเข้าใจขออธิบายดังนี้ หากว่า “วัฒนธรรม” หมายถึง แบบอย่างการดำเนินชีวิตของชนหมู่ใดหมู่หนึ่ง² “วัฒนธรรมย่อย” (subculture) คือ แบบแผนการดำเนินชีวิตที่ให้ความสำคัญกับคุณค่าที่แตกต่างหรือเบี่ยงเบนไปจากแบบแผนการดำเนินชีวิตของคนส่วนใหญ่ในสังคม³

การที่เด็กผู้ชายจับกลุ่มกันแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ (เด็กแว้น) และมีเด็กผู้หญิงนั่งซ้อนท้าย (เด็กสก็๊อย) รวมทั้งยอมตนเป็นสินพันนั้น อาจเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “วัฒนธรรมย่อย” เพราะเป็นวัฒนธรรมเฉพาะของกลุ่มเด็กแว้นและเด็กสก็๊อยที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของคนส่วนใหญ่ในสังคมที่เห็นว่ากิจกรรมดังกล่าวเป็นเรื่องผิดปกติ ไร้ประโยชน์ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ตนเอง ครอบครัว และคนอื่นในสังคม ซึ่งคนดีๆไม่นิยมชมชอบกิจกรรมเหล่านี้ แต่กลุ่มเด็กแว้นและเด็กสก็๊อยกลับเห็นดีเห็นงามกับกิจกรรมดังกล่าว

คำถามคือ อะไรเป็นสาเหตุให้เกิดวัฒนธรรมย่อย (subculture) ในลักษณะดังกล่าว ทฤษฎีความเครียด (strain theory) ซึ่งเชื่อว่าความเหลื่อมล้ำในสังคม (inequality) เป็นต้นเหตุของอาชญากรรมและการเกิดขึ้นของวัฒนธรรมย่อยอธิบายว่า อาชญากรรมเกิดจากความเครียดอันเนื่องมาจากความอสมมาตรระหว่างเป้าหมายที่วัฒนธรรมกำหนดขึ้น (cultural goals) กับโอกาสที่จะใช้วิธีการอันชอบด้วยกฎหมายเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายทางวัฒนธรรมดังกล่าว⁴ เพื่อความเข้าใจ

¹ M O'Brien and M Yar, *Criminology: The Key Concepts* (Routledge, London 2008) 163

² พงษ์พิธาน ชุมพล. *ระบบการเมือง: ความรู้เบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 10 สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ 2552) 93

³ E McLaughlin and J Muncie, *The SAGE Dictionary of Criminology* (2nd SAGE Publications, London 2007) 427

⁴ J Young, 'Think seriously about crime: some models of criminology' <<http://www.malcolmread.co.uk/JockYoung/>> accessed 10 December 2007; I March and other, *Theories of Crime* (Routledge, Oxon 2006) 101

ทฤษฎีนี้ ในประการแรก จะต้องมึเป้าหมายทางวัฒนธรรมซึ่งคนทุกคนในสังคมเชื่อว่าเป็นเป้าหมายหรือความสำเร็จในชีวิตและจะต้องไขว่คว้ามาไว้ในครอบครองให้ได้ ประการที่สอง จะต้องมึวิธีการอันชอบด้วยกฎหมายหรือวิธีการที่สังคมยอมรับในการบรรลุเป้าหมายหรือความสำเร็จดังกล่าว⁵ Merton กล่าวว่า ในสังคมอเมริกัน คนอเมริกันเชื่อในความฝันแบบอเมริกัน (American dream)⁶ คือเชื่อว่าเป็นเป้าหมายหรือความสำเร็จในชีวิตคือความมั่งคั่งร่ำรวย (economic success) และหนทางอันชอบด้วยกฎหมายที่นำไปสู่ความมั่งคั่งคือความขยันและการทำงานหนัก แต่ในความเป็นจริงกลับมึคนเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่ประสบความสำเร็จในชีวิต ทั้งนี้เพราะโอกาสที่จะบรรลุถึงเป้าหมายของชีวิตดังกล่าวไม่ได้กระจายไปยังทุกคนในสังคมอย่างเท่าเทียมกัน คนที่มีฐานะดี มีโอกาสได้รับการศึกษาที่ดี มีสายสัมพันธ์ที่ดี ย่อมมีโอกาสดังงานที่ดี และมีโอกาสแสวงหาทรัพย์สินและความมั่งคั่งได้มากกว่าคนอื่น คนที่ปรารถนาจะบรรลุถึงเป้าหมายในชีวิตแต่ไม่สามารถไปถึงฝันได้ เพราะถูกโครงสร้างทางสังคมจำกัดโอกาส เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลที่ประสบความสำเร็จจะรู้สึกผิดหวังไม่พอใจ (frustration) และอาจหาทางออกเพื่อให้ตนบรรลุถึงเป้าหมายดังกล่าวโดยการใช่วิธีการอันไม่ชอบด้วยกฎหมาย เช่น ไปลักทรัพย์หรือค้ายาเสพติดเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน หรือใช้สุราและยาเสพติดเป็นทางออกเพื่อให้ลืมนปัญหาที่ตนประสบ เป็นต้น

Cohen ได้นำแนวความคิดของ Merton มาปรับใช้เพื่ออธิบายว่า เหตุใดจึงมีแก๊งค์กวนเมือง (gang) เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา และเหตุใดเด็กอเมริกันจึงเข้าร่วมกับแก๊งค์กวนเมือง สิ่งที่ Cohen ใช้อธิบายเป้าหมายหรือความสำเร็จของเด็กที่ร่วมในแก๊งค์กวนเมือง ไม่ใช่เรื่องความมั่งคั่งร่ำรวยตามความฝันแบบอเมริกัน (American Dream) แต่อธิบายว่า เป้าหมายหรือความสำเร็จของเด็กกลุ่มดังกล่าวคือ ความต้องการการยอมรับหรือความต้องการมีสถานภาพ (recognition or status) ในสังคมของชนชั้นกลาง⁷ และวิธีการที่จะบรรลุถึงเป้าหมายดังกล่าวคือ การปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับค่านิยมของชนชั้นกลาง

⁵ I March and other, *Theories of Crime* (Routledge, Oxon 2006) 102

⁶ S G Tibbetts and C Hemmens, *Criminological Theory : A Text/Reader* (SAGE Publications Inc, California 2010) 324-327

⁷ M O'Brien and M Yar, (n1) 164

Cohen อธิบายว่าคนชั้นกลางและคนที่มีรายได้น้อยมีค่านิยมที่ต่างกั้กันดังปรากฏในตารางด้านล่างนี้⁸

ค่านิยมของคนชั้นกลาง	ค่านิยมของคนที่มีรายได้น้อย
การควบคุมตนเอง (self-control)	เข้มแข็ง บึกบึน (toughness)
อดเปรี้ยวไว้กินหวาน (postponement of immediate gratification in favor of long term goals)	ความสุขเฉพาะหน้า (instant gratification)
วางแผนหรือเตรียมตัวสำหรับอนาคต (planning for the future)	ไร้ระเบียบ (lack of order)
ความรับผิดชอบ (individual responsibility)	ไม่ตรงต่อเวลา (lack of punctuality)
ความมุ่งมั่น (ambition)	การตอบโต้ (ethic of reciprocity)
การควบคุมอารมณ์โกรธและความก้าวร้าว (control of aggress and anger)	การล้างแค้น (retaliation)

ที่โรงเรียน ครูจะใช้ค่านิยมของคนชั้นกลางประเมินนักเรียนทุกคน เด็กที่มาจากครอบครัวของคนชั้นกลางซึ่งได้รับการปลูกฝังในเรื่องคุณค่าเหล่านี้มาก่อนแล้ว ย่อมสามารถประพฤติตนสอดคล้องกับคุณค่าเหล่านี้ จึงได้รับการยอมรับจากครูและเพื่อน และมีสถานภาพที่ดีในสังคมโรงเรียน ส่วนเด็กที่มาจากที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะไม่ดี (lower socio-economic background) และไม่ได้ถูกอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ในคุณค่าเหล่านี้ เด็กกลุ่มนี้อาจไม่สามารถปรับตัวเข้ากับคุณค่าเหล่านี้ได้ เด็กเหล่านี้ถูกประเมินจากครูว่ามีปัญหาด้านความประพฤติ (discipline problems) และมีแนวโน้มที่จะไม่ประสบความสำเร็จในโรงเรียน รวมทั้งไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อน เด็กเหล่านี้จึงเกิดความรู้สึกเครียด อันเนื่องจาก “ความผิดหวังเรื่องสถานภาพและรู้สึกสูญเสียความภาคภูมิใจในตนเอง” (status frustration and loss of self-esteem)⁹ ที่ไม่สามารถเป็นส่วนหนึ่งของสังคมคนชั้นกลางในโรงเรียน¹⁰ เด็กเหล่านี้สามารถรวมตัวกันเป็นกลุ่มหรือแก๊งค์และร่วมกัน

⁸ S Mire and C Roberson, *The Study of Violent Crime* (CRC Press, NW 2011) 63

⁹ G F Vito, J F Maahs and R M Homes, *Criminology Theory: Research and Policy* (2nd Jones and Bartlett Publishers, Massachusetts 2007) 165

¹⁰ Crenshaw และ Lee อธิบายว่า ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ (need) คือการได้รับการยอมรับและการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม การยอมรับและการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มจะส่งผลต่อความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง (self-esteem) ของมนุษย์ ดู D A Crenshaw and J Lee, 'At-Risk Adolescents: Self-Esteem, Youth Violence

หาทางออกให้กับปัญหาที่ตนเผชิญอยู่ด้วยการร่วมกันสร้างคุณค่าใหม่ที่เบี่ยงเบนจากคุณค่าของวัฒนธรรมหลักและมีลักษณะต่อต้านสังคม (subculture) แต่เป็นสิ่งที่ทำให้ตนมีสถานภาพ (status) ได้รับการยอมรับจากเพื่อนในกลุ่ม และก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง เช่น เด็กอาจประพฤติชั่วแทนที่จะเป็นประพฤตินิ ใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาแทนการใช้สันติวิธี ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่นแทนที่จะเคารพในทรัพย์สินของผู้อื่น¹¹ เป็นต้น ด้วยสาเหตุดังกล่าวนี้ วัฒนธรรมย่อยจึงเกิดขึ้น

เมื่อได้ทราบที่มาของวัฒนธรรมย่อย (subculture) แล้ว ขอยกตัวอย่างที่สนับสนุนทฤษฎีดังกล่าวดังนี้ ในประเทศ Common Law มีความผิดฐาน joyriding หรือการเอารถยนต์ของผู้อื่นไปใช้โดยไม่ได้รับความยินยอม (taking of a car without consent หรือ (TWOC)) ความผิดฐานนี้ คล้ายกับความผิดฐานลักทรัพย์ แต่มีข้อแตกต่างกันคือ ผู้กระทำผิดไม่ได้มีเจตนาเอารถยนต์ของผู้อื่นไปในลักษณะตัดกรรมสิทธิ์ของเจ้าของรถยนต์ แต่ต้องการนำรถไปใช้เพื่อความสนุกสนานชั่วคราวโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของ เช่น เอารถของผู้อื่นไปขับแข่งกันบนถนนสาธารณะ หรือขับรดด้วยความเร็วสูงในลักษณะหวาดเสียวไม่คำนึงถึงความปลอดภัยบนถนนสาธารณะ ส่วนเหตุผลที่ไม่ถือว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการลักทรัพย์ตัดกรรมสิทธิ์เจ้าของรถยนต์ เพราะรถยนต์ที่สูญหายมักจะถูกพบภายในระยะเวลาเช่น ๓๐ วันนับแต่วันที่แจ้งความ¹²

Dawes และ Spencer อ้างว่า ในความผิดฐาน joyriding ผู้กระทำผิด (joyrider) มักเป็นชายวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี และกระทำความผิดดังกล่าวเพื่อให้ได้รับการยอมรับและมีสถานภาพในกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากสามารถขับรดด้วยความเร็วสูงหรือการแสดงให้เห็นถึงทักษะการขับรดจะยิ่งได้รับการยอมรับอย่างสูง¹³

เมื่อนำทฤษฎีความเครียด (strain theory) และความผิดฐาน joyriding ซึ่งพอจะเทียบเคียงได้กับกรณีของเด็กแว่นมาอธิบายว่า “เหตุใดเด็กแว่นจึงรวมตัวกันแข่งรถบนถนน

and Teen Pregnancy' in M H Guindon (ed), *Self-Esteem: Across the lifespan* (Routledge, New York 2010) 143-158

¹¹G Carender, 'Cohen, Albert K: Delinquent Boys' in F T Cullen and P A Wilcox (eds), *Encyclopedia of Criminological Theory* (SAGE Publications Inc. California 2010) 179; A Cohen, *Delinquent boys : The Culture of Gang* (Free Press, New York 1955) 121 cited in J R Lily and others, *Criminological Theory: Context and Consequences* (3rd SAGE Publications, London 2002) 55

¹²E Spencer, 'Car Crime and Young People on Sunderland House Estate' <<http://www.homeoffice.gov.uk/rds/prgpdfs/fcpu40.pdf>> accessed 7 December 2007

¹³ G Dawes, 'The Culture of Joyriding in Queensland: The Offenders Perspective' <<http://eprints.qut.edu.au/9387/1/9387.pdf>> accessed 25 May 2012; E Spencer, (n 12)

สาธารณะ” อาจตอบได้ว่าเด็กแว้นอาจประสบปัญหาบางประการ เช่น ปัญหาด้านความประพฤติ ทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อนและครู ส่งผลให้เด็กไม่มีสถานภาพในโรงเรียนและสูญเสียความภาคภูมิใจในตนเอง เด็กเหล่านี้อาจรวมตัวกันใช้การแข่งรถเพื่อสร้างการยอมรับสร้างสถานภาพ และสร้างความภาคภูมิใจให้กับตนเอง เพราะหากชนะการแข่งขัน เด็กจะเปลี่ยนสถานะเป็นคนที่มีชื่อเสียง ได้รับการยอมรับ มีสถานภาพในกลุ่มนักแข่งและผู้ชมการแข่งขัน และเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง

นอกจากนี้ ในวัฒนธรรมย่อยของเด็กแว้นยังมีการพนันเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ซึ่งสินพนันอาจได้แก่ เงินและผู้หญิง (เด็กสก็อต) โดยผู้ชนะการแข่งขันจะได้สินพนันดังกล่าวไปด้วย คำถามคือ สินพนันมีความหมายอย่างไรต่อวัฒนธรรมย่อยของเด็กแว้น ในประเด็นนี้ เห็นว่า เงินพนันมีความหมายเพราะสามารถตอบสนองความต้องการทางทางเศรษฐกิจของเด็กแว้น ทำให้เด็กแว้นสามารถดำรงชีพ รวมทั้งมีค่าใช้จ่ายในการแต่งรถจักรยานยนต์ ส่วนผู้หญิง (เด็กสก็อต) มีความหมายในประการหนึ่งคือ เป็นสิ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศให้แก่เด็กแว้น และในประการที่สอง สถานะของเด็กสก็อตอาจเทียบได้กับสิ่งที่ Anderson เคยกล่าวไว้คือ เป็น “ถ้วยรางวัลแห่งชัยชนะ” (trophy)¹⁴ เพราะผู้ชนะไม่เพียงแต่ชนะการแข่งขัน ยังสามารถแย่งของรัก (เด็กสก็อต) ของฝ่ายตรงข้ามมาไว้ในความครอบครองได้ การได้มาซึ่งเด็กสก็อตจะส่งผลให้สถานภาพของเด็กแว้นผู้ชนะสูงเด่นเหนือคู่แข่งคนอื่นๆ ดังนั้น สินพนันจึงมีความหมายต่อการดำรงอยู่วัฒนธรรมย่อยการประลองความเร็วไม่น้อยเลย

สิ่งที่น่าสนใจในประการต่อมาคือ เหตุใดเด็กแว้นจึงใช้วิธีการสินคิดและเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ในการสร้างการยอมรับ ในประเด็นนี้ Giddens อาจช่วยตอบคำถามนี้ได้ Giddens กล่าวว่าสังคมปัจจุบันเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับการบริหารความเสี่ยง บุคคลที่สามารถบริหารความเสี่ยงและป้องกันผลร้ายอันไม่พึงประสงค์ได้ เช่น นักค้าเงินตราที่สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าและหลีกเลี่ยงการขาดทุนได้ย่อมได้รับการยอมรับ¹⁵ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าวิธีการสร้างการยอมรับสร้างสถานภาพ และสร้างความภาคภูมิใจของเด็กแว้นไม่ต่างจากวิธีการที่ผู้ใหญ่ที่ดีในสังคมปฏิบัติกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นเห็นได้ว่า วัฒนธรรมย่อยการแข่งขันรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะมีความหมายต่อเด็กแว้น เพราะสามารถตอบสนองต่อสิ่งที่เด็กแว้นขาดไป คือ สามารถตอบสนองความต้องการยอมรับ ความต้องการสถานภาพ ความต้องการความภาคภูมิใจในตนเอง ความต้องการทางเศรษฐกิจ รวมทั้งความต้องการทางเพศ วัฒนธรรมย่อยดังกล่าวจึงเป็น

¹⁴ E Anderson, 'The Code of The Streets' *The Atlantic Monthly*, May 1994, 89

¹⁵ A Giddens, 'Risk and Responsibility' in R Grundmann and N Stehr (eds), *Society: Critical Concepts in Sociology*, Volume iv (Routledge, Oxon 2009) 208

สิ่งที่น่าดึงดูดใจสำหรับกลุ่มเด็กแว้น ในลำดับต่อไป จะได้พิจารณาว่า อารมณ์และความรู้สึกจากการแข่งรถบนถนนสาธารณะมีผลต่อเด็กแว้นอย่างไร

ข. กิจกรรมทำความตาย (edgework)

Katz กล่าวว่า ปัจจัยเบื้องหลัง (background) อันได้แก่ ความเหลื่อมล้ำทางสังคมเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ส่งผลให้คนตัดสินใจลงมือกระทำผิด แต่ในเลี้ยววินาทีก่อนลงมือกระทำผิด บุคคลนั้นอาจประสบกับปัจจัยเบื้องหน้าที่ฉับพลัน (foreground) อันได้แก่ อารมณ์และความรู้สึกบางประการที่ทำให้ต้องตัดสินใจกระทำผิด¹⁶ เช่น ในความผิดฐานลักทรัพย์ ไม่จำกัดว่าผู้กระทำผิดต้องเป็นคนที่มีความสามารถทางเศรษฐกิจไม่ดี คนมีความสามารถทางเศรษฐกิจดีอาจลงมือลักทรัพย์เพื่อความสนุกสนานตื่นเต้นก็ได้ ส่วนความผิดฐานฆ่าคนตาย สาเหตุที่คนตัดสินใจฆ่าผู้อื่นอาจเนื่องมาจากอารมณ์โกรธที่ถูกดูหมิ่นศักดิ์ศรี ไม่ใช่เพราะความเครียดที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายในชีวิต

ในหัวข้อนี้จะพิจารณาว่า อารมณ์และความรู้สึกใดที่ดึงดูดให้เด็กแว้นประลองความเร็ว โดยจะใช้เรื่องกิจกรรมทำความตาย (edgework) เป็นเครื่องมือในการอธิบาย

Lyng อธิบายว่า “กิจกรรมทำความตาย” (edgework หรือ voluntary risk taking activity) คือ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยง (risk) และความสามารถในการเอาชีวิตรอด (survival skill) จากกิจกรรมที่มีความเสี่ยง กิจกรรมทำความตายนั้น ได้แก่ การแข่งรถ, การดิ่งเวหา (skydiving), การเล่นเครื่องร่อน (hang gliding) การปีนหน้าผา (rock climbing) เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้มีลักษณะพิเศษคือ (๑) บุคคลทั่วไปมองว่า กิจกรรมเหล่านี้เสี่ยงสูงมาก เพราะหากเกิดความผิดพลาดขึ้น ย่อมหมายถึง การบาดเจ็บและความตาย แต่สำหรับผู้ที่ยินยอมกิจกรรมประเภทนี้ (edgeworker) เห็นว่า กิจกรรมดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัว บุคคลอื่นไม่สามารถลอกเลียนแบบได้ คนที่ประสบอุบัติเหตุคือ คนที่ไม่รู้ว่าตนเองกำลังทำอะไร ความสามารถเฉพาะตัว หมายถึง ความสามารถในการควบคุมสถานการณ์ที่คนทั่วไปมองว่า เลวร้ายจนไม่อาจควบคุมได้ เพื่อให้ตนรอดพ้นจากสถานการณ์อันเลวร้ายนั้น (๒) ผู้ที่ยินยอมกิจกรรมประเภทนี้ (edgeworker) อธิบายอารมณ์และความรู้สึกภายหลังจากที่ผ่านกิจกรรมที่เลวร้ายถึงชีวิตว่า ในขณะที่หรือช่วงเวลาที่ต้องต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอด เขาต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้พ้นจากสถานการณ์ที่เลวร้าย โดยไม่ต้องคำนึงว่าการกระทำถูกต้องสอดคล้องกับบรรทัดฐานของสังคมหรือไม่ ในสถานะเช่นนี้ ผู้ยินยอมกิจกรรมนี้ (edgeworker) จะได้รับความพึงพอใจสูงสุด (the greatest satisfy) เนื่องจากรู้สึกถึงอิสระในการกำหนดชะตาชีวิตของตนเอง (self determination)

¹⁶ J K Coon 'Kate, Jack: Seduction of Crime' in F T Cullen and P A Wilcox (eds), *Encyclopedia of Criminological Theory* (SAGE Publications Inc. California 2010) 497-499

รวมทั้งรู้สึกว่าคุณสามารถบรรลุถึงความเป็นตนเองอย่างแท้จริง (self actualization) ซึ่งอารมณ์และความรู้สึกดังกล่าวไม่อาจหาได้ในชีวิตประจำวัน¹⁷

Lyng กล่าวต่อไปว่า กิจกรรมประเภทนี้เป็นที่นิยมในหมู่ชายวัยรุ่น เพราะว่าวัยรุ่นชายถูกปลูกฝังความคิดเรื่องความเป็นลูกผู้ชาย (masculinity) ซึ่งหมายความว่า ลูกผู้ชายที่แท้จริงต้องมีความสามารถจัดการกับสถานการณ์ที่เลวร้ายได้ นอกจากนี้ช่วงชีวิตที่เป็นวัยรุ่นเป็นช่วงชีวิตเด็กที่อยู่ในความไม่ตาย (immortal)¹⁸ กิจกรรมลักษณะนี้จึงดึงดูดใจวัยรุ่นชายได้ไม่ยากนัก

ขอยกตัวอย่างที่สนับสนุนเรื่องกิจกรรมทำความตาย (edgework) ดังนี้ Presdee กล่าวว่า ความผิตรีฐาน joyriding ช่วยให้ผู้กระทำผิด (joyrider) พ้นจากความเบื่อหน่ายอันเนื่องมาจากความยากจนและการไม่มีรายได้ (wageless and wealthless) และอุดมไปด้วยความตื่นเต้น¹⁹ เพราะทำให้สารอดีนาลีนแฉ่ซ่าน (adrenalin rush) Spencer สนับสนุนว่า ความตื่นเต้นจะมีมากโดยเฉพาะในเวลาที่ใช้รถหนีเจ้าหน้าที่ตำรวจ²⁰ นอกจากนี้ Hayward เสริมว่า joyriding ทำให้รู้สึกว่าคุณสามารถบรรลุถึงความเป็นตนเอง (self actualization) อย่างแท้จริงอีกด้วย²¹

จันทนา คำสวัสดิ์ อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดจันทบุรีกล่าวในทำนองเดียวกันว่า จากการได้สอบถามเด็กแว่นที่ถูกควบคุมที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดจันทบุรี เด็กเหล่านั้นเล่าให้ฟังว่า การแข่งรถให้ทั้งความสุขและความตื่นเต้น โดยเฉพาะความสุขและความตื่นเต้นจะขึ้นถึงขีดสุดในเวลาที่ถูกเจ้าหน้าที่ติดตามเพื่อจับกุม แต่พวกเขาสามารถหลบหนีได้

เมื่อนำแนวคิดเรื่องกิจกรรมทำความตาย (edgework) ประกอบกับความเห็นของนักอาชญาวิทยาต่อความผิตรีฐาน joyriding และจันทนา คำสวัสดิ์ มาร้อยรวมกัน อาจอธิบายได้ว่าการแข่งรถจักรยานยนต์เป็นกิจกรรมทำความตาย (edgework) ประเภทหนึ่ง เพราะความผิตรีฐานของเกมการแข่งขัน หมายถึง ความตายหรือทุพพลภาพของเด็กแว่น แต่เด็กแว่นเห็นว่า

¹⁷S Lyng, 'Edgework : A Social Psychological Analysis of Voluntary Risk Taking' *The American Journal of Sociology*, vol. 95, (1990) no.4

¹⁸ Ibid., 872

¹⁹M Presdee, 'Young People, Culture and the Construction of Crime: Doing Wrong versus Doing Crime' in G Barak (ed), *Varieties of Criminology Readings from a Dynamic Discipline* (Praeger, London and Westport 1994) 180 cited in M Presdee, *Cultural Criminology and the Carnival of Crime* (Routledge, London 2000) 49

²⁰E Spencer, (n 12)

²¹K Hayward, 'The vilification and pleasures of youthful transgression' in J Muncie, G Hughes and E McLaughlin, *Youth Justice: Critical Readings* (Sage, London 2002)

เป็นเรื่องความสามารถเฉพาะตัวที่ห้ามลอกเลียนแบบ และการแข่งขันดังกล่าวสามารถตอบสนอง อารมณ์และความรู้สึกของเด็กแว้น เช่น ทำให้เด็กแว้นรู้สึกสนุกสนานตื่นเต้น เพราะสารอินทรีนาลีน หลัง ช่วยให้ผ่อนคลายความเบื่อหน่ายที่พบในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ การประลองความเร็ว ทำให้เด็กแว้นได้ใช้ศักยภาพของตนออกมาอย่างเต็มที่ในการหลีกเลี่ยงจากภัยอันตราย ด้วยการควบคุมรถจักรยานยนต์ที่วิ่งด้วยความเร็วสูงไปสู่จุดหมาย และการหลบหลีกยานพาหนะอื่นที่ร่วม ใช้เส้นทาง รวมถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจที่พยายามจับกุมด้วย ในระหว่างที่เสี่ยงอันตรายอยู่นั้น เด็กแว้นจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนรอดพ้นจากภาวะที่เสี่ยงอันตรายนั้น โดยไม่ต้องสนใจว่า การขับ รถจักรยานยนต์ของตนจะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และทำให้ผู้ใช้รถใช้ถนนอื่นเดือดร้อนหรือไม่ ฉะนั้น เมื่อการแข่งขันสิ้นสุดลง เด็กแว้นจะรู้สึกบรรลุถึงความเป็นตนเองอย่างแท้จริง (self actualization) ซึ่งอารมณ์และความรู้สึกดังกล่าวไม่อาจหาได้ในด้วยช่องทางอื่นในชีวิตประจำวัน

เมื่ออารมณ์และความรู้สึกของเด็กแว้นเป็นไปตามที่กล่าวข้างต้น สิ่งที่คาดเห็นได้คือ ความพยายามของภาครัฐในการยับยั้งกิจกรรมดังกล่าวย่อมประสบความสำเร็จล้มเหลว ทั้งนี้ เพราะใน มุมมองของเด็กแว้น การจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจยิ่งทำให้การแข่งขันรถจักรยานยนต์มีความเสี่ยง มากขึ้น เมื่อยิ่งเสี่ยงมาก ยิ่งต้องใช้ความสามารถในการหลบหนีการจับกุมมาก ยิ่งสนุกมาก และยิ่งทำให้บรรลุถึงความเป็นตนเองอย่างแท้จริง การจับกุมจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของเกมการ แข่งขัน ไม่ใช่มาตรการในการควบคุมและจัดการกับปัญหาดังกล่าวอีกต่อไป

จากคำถามในตอนต้นที่ว่า “เหตุใดเด็กแว้นจึงรวมกลุ่มกันแข่งรถจักรยานยนต์บนถนน สาธารณะ” อาจตอบได้ว่า วัฒนธรรมย่อยการแข่งรถจักรยานยนต์ดังกล่าวสามารถตอบสนอง ความต้องการของเด็กแว้น ทั้งปัจจัยที่อยู่เบื้องหลัง ได้แก่ ความต้องการการยอมรับ ความ ต้องการสถานภาพ ความต้องการสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง และปัจจัยเบื้องหน้า ได้แก่ อารมณ์และความรู้สึกที่ได้จากการประลองความเร็ว วัฒนธรรมย่อยดังกล่าวจึงเป็นทางออกของ ปัญหาที่น่าสนใจและน่าดึงดูดใจสำหรับกลุ่มเด็กแว้น

เหตุใดเด็กแว้นไม่ใช่สนามแข่งขันมาตรฐานประลองความเร็ว

ในอดีตมีผู้เสนอวิธีการแก้ปัญหาเด็กแว้นว่า ภาครัฐควรจัดให้เด็กแว้นประลองความเร็ว ในสนามแข่งรถมาตรฐานและมีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย แต่แนวคิดดังกล่าวถูกปฏิเสธจากกลุ่ม เด็กแว้น คำถามคือ เหตุใดเด็กแว้นจึงไม่เห็นด้วยกับแนวทางดังกล่าว

หากพิจารณาจากทฤษฎีวัฒนธรรมย่อย (subculture) และกิจกรรมทำความตาย (edgework) ดังกล่าวข้างต้น อาจตอบได้ว่า วัฒนธรรมย่อยการประลองความเร็วของเด็กแว้นมี ลักษณะต่อต้าน (resistance) แบบแผนการดำเนินชีวิตที่ดีของคนส่วนใหญ่ในสังคม จึงเป็นเรื่อง ปกติธรรมดาที่เด็กแว้นจะไม่ยอมรับแนวคิดดังกล่าว ส่วนข้ออ้างเรื่องความปลอดภัยไม่เป็นที่

ยอมรับของเด็กแวนด์เช่นกัน เพราะเด็กกลุ่มนี้เชื่อในความไม่ตาย รวมทั้งเชื่อว่าการขับรอดด้วยความเร็วสูงโดยปราศจากอุปสรรคป้องกันอันตรายเป็นเรื่องความสามารถเฉพาะตัว คนที่ประสบอุบัติเหตุคือ คนที่ไม่รู้ว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ ดังนั้น แนวคิดเรื่องการประลองความเร็วในสนามแข่งขันจึงไม่ได้รับความสนใจจากเด็กแวนด์

เหตุใดปรากฏการณ์เด็กแวนด์จึงเกิดในเมืองใหญ่หรือเขตอำเภอเมือง

นักอาชญาวิทยาสำนัก social disorganization เชื่อว่า ชุมชนที่มีความผูกพันกันอย่างเหนียวแน่น (strong ties) และมีระบบการควบคุมทางสังคมที่ไม่เป็นทางการ (informal control) จะเป็นชุมชนที่มีอาชญากรรมน้อย²² ชุมชนที่มีความผูกพันอย่างเหนียวแน่นและมีระบบการควบคุมทางสังคมอย่างไม่เป็นทางการมีลักษณะดังนี้²³

๑ คนในชุมชนมีความเป็นเอกภาพในเรื่องบรรทัดฐานและค่านิยม เช่น มีความต้องการร่วมกันให้ชุมชนของตนปราศจากอาชญากรรม

๒ คนในชุมชนรู้จักและชอบเพื่อนบ้าน

๓ คนในชุมชนมีความผูกพันกันอันเนื่องมาจากมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน รวมทั้งใช้เวลาทำกิจกรรมร่วมกันเป็นปกติ

เหตุที่ชุมชนในลักษณะดังกล่าวมีอาชญากรรมน้อยอาจเนื่องจากคนในชุมชนเห็นดีเห็นงามกับบรรทัดฐานความประพฤติและค่านิยมของชุมชน คนเหล่านั้นจึงปฏิบัติตนสอดคล้องกับบรรทัดฐานและค่านิยมเหล่านั้น นอกจากนี้ หากมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดขึ้น ระบบการควบคุมทางสังคมที่ไม่เป็นทางการในชุมชน เช่น การดูหมิ่น (snub) การประนาม (condemnation) การตีเตียน (denunciation) การเยาะเย้ย (ridicule) การนินทา (gossip) การคว่ำบาตร (social isolation) การทำให้เสียหน้า (reproach)²⁴ จะทำงานเพื่อแสดงให้เห็นที่ทราบว่าคุณในชุมชนไม่เห็นด้วย (disapproval) กับพฤติกรรมดังกล่าว

เหตุที่มีการประลองความเร็วบนถนนสาธารณะในสังคมเมืองมากกว่าในสังคมท้องถิ่นอาจเป็นเพราะคนในเมืองไม่รู้จักกัน แม้แต่เพื่อนบ้านติดกันยังไม่รู้จักกัน ชุมชนจึงไม่มีความผูกพันต่อ

²² C E Kubrin, 'Shaw Clifford R., and Henry D. Mckay: Social Disorganization Theory' in F T Cullen and P A Wilcox (eds), *Encyclopedia of Criminological Theory* (SAGE Publications Inc. California 2010) 827-833

²³ C E Kubrin and others, *Researching theories of crime and deviance* (Oxford University Press, New York 2008) 87 cited in C E Kubrin, (n 22) 829

²⁴ E Goode, 'deviance, crime and' in G Ritzer and J M Ryan (eds), *The Concise Encyclopedia of Sociology* (Wiley-Blackwell, West Sussex 2011) 529

กัน ทุกคนต่างเป็นอิสระต่อกันและพร้อมที่จะทำอะไรตามใจตนโดยไม่ต้องกังวลต่อความรู้สึกหรือ
เกรงใจใคร ในขณะที่เดียวกันเมื่อเพื่อนบ้านไม่รู้จักกัน ไม่สนใจกัน รวมทั้งไม่มีเวลา เพราะต่างมี
ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ไข ระบบการควบคุมทางสังคมที่ไม่เป็นทางการย่อมไม่สามารถทำงาน
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้ การแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะจึงเกิดในเขตเมือง
ได้มากกว่าในชนบทที่สังคมยังมีความผูกพันต่อกัน

อย่างไรก็ตาม Young มีความเห็นในทางตรงกันข้ามว่า ชุมชนนอกจากไม่อาจยับยั้ง
อาชญากรรมได้ แต่อาจเป็นแหล่งที่สนับสนุนให้เกิดอาชญากรรมได้เช่นกัน²⁵ Anderson กล่าวว่า
ชุมชนที่มีปัญหาความยากจน การว่างงาน ครอบครัวแตกแยก ยาเสพติด และความรุนแรง เป็น
ชุมชนที่มีแนวโน้มจะแปลกแยกและโดดเดี่ยวจากสังคม ยิ่งมีความแปลกแยกและโดดเดี่ยวมาก
ยิ่งมีโอกาสที่ Code of the street (วัฒนธรรมย่อยที่เบี่ยงเบนจากค่านิยมและบรรทัดฐานของ
สังคม) จะเฟื่องฟูในชุมชนลักษณะดังกล่าว ยิ่ง Code of the street เฟื่องฟูเท่าใด ยิ่งจะส่งผลให้
ชุมชนดังกล่าวยิ่งแปลกแยกและโดดเดี่ยวจากสังคมมากยิ่งขึ้น²⁶ Presdee ยกตัวอย่างว่า ในเขต
Blackbird Lays Estate เมือง Oxford สหราชอาณาจักร ซึ่งเป็นชุมชนที่แปลกแยกและถูกทิ้งไว้
ภายหลังโรงงานอุตสาหกรรมย้ายฐานการผลิตไปที่อื่นหรือโลกที่สาม ในเวลาเย็นภายหลังจากที่
ผู้กระทำความผิด (joyrider) เคารยยนต์ของผู้อื่นมาใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตแล้ว ผู้กระทำความผิด (joyrider)
จะขับรถยนต์ดังกล่าวแข่งขันกันภายในชุมชน โดยมีคนในชุมชนออกมานั่งชม เพื่อหลีกเลี่ยงความเบื่อ
หน่ายจากปัญหาในชีวิตประจำวัน²⁷ พฤติกรรมของคนในชุมชนเช่นนี้อาจมองว่าเป็นการสนับสนุน
ให้ความผิดฐาน joyriding เฟื่องฟูในชุมชนได้

หากเราไม่ยึดติดกับความคิดที่ว่า ชุมชนต้องมีพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ร่วมกัน แต่มองว่าเด็ก
แว่น เด็กสก็อช และผู้ชม ที่มารวมตัวกันในการแข่งขันประลองความเร็วแต่ละครั้งเป็นชุมชน
สำหรับผู้ที่วัฒนธรรมย่อยเดียวกันแล้ว²⁸ ชุมชนดังกล่าวกำลังส่งเสริมให้เกิดการแข่งขันประลอง
ความเร็วบนถนนสาธารณะ เพราะเมืองเป็นที่รวมของเด็กแว่น เด็กสก็อช และผู้ชมจำนวนมาก
เสียงเชียร์และการยอมรับของกลุ่มคนจำนวนมากที่ต่างประสบปัญหาเช่นเดียวกัน พุดคุยกันด้วย
ภาษาเดียวกันและเข้าใจกัน ย่อมส่งเสริมให้การประลองความเร็วเฟื่องฟูขึ้น และในขณะที่เดียวกัน

²⁵ J Young, 'The maintenance of order amongst lightly engage strangers' <<http://www.malcolmread.co.uk/JockYoung/lightlye.htm>> accessed June 2009

²⁶ K Swart, 'Anderson, Elijah: Code of the street' in F T Cullen and P A Wilcox (eds), *Encyclopedia of Criminological Theory* (SAGE Publications Inc. California 2010) 51

²⁷ M Presdee, *Cultural Criminology and the Carnival of Crime* (Routledge, London 2000) 49

²⁸ G Glow, 'Community' in G Ritzer and J M Ryan (eds), *The Concise Encyclopedea of Sociology* (Wiley-Blackwell, West Sussex 2011) 74

เมื่อชุมชนดังกล่าวเข้มแข็งขึ้น อาจเป็นแหล่งดึงดูดใจให้เด็กที่มีปัญหาด้านการยอมรับ สถานภาพ และความภาคภูมิใจในตนเอง เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวต่อไป ส่งผลให้เขตเมืองมีการแข่งขัน ประลองความเร็วมากกว่าในท้องที่อื่นๆได้

จากคำถามที่ว่า “เหตุใดปรากฏการณ์เด็กแว้น จึงเกิดในเมืองใหญ่หรือในเขตอำเภอ เมือง” อาจอธิบายได้ว่า สังคมเมืองเป็นสังคมที่ต่างคนต่างอยู่ จึงไม่มีระบบการควบคุมทาง สังคม ในขณะที่เดียวกันสังคมเมืองเป็นที่รวมตัวกันของเด็กแว้น เด็กสก็อย และผู้ชม จำนวนมาก จึงเป็นแหล่งสนับสนุนกิจกรรมประลองความเร็วได้เป็นอย่างดี เมื่อสังคมเมืองมีลักษณะทั้งสอง ประการดังกล่าว จึงไม่น่าแปลกใจที่กิจกรรมประลองความเร็วของเด็กแว้นจะเฟื่องฟูในเมืองใหญ่ หรือในเขตอำเภอเมืองมากกว่าในท้องที่อื่นๆ

เหตุใดเด็กผู้หญิง(เด็กสก็อย)จึงยินยอมเป็นสินพัน

การเป็นสินพันเป็นการทำลายศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ (human dignity) เพราะเปลี่ยน เด็กสก็อยจากมนุษย์ที่มีเกียรติมีศักดิ์ศรีให้กลายเป็นวัตถุทางเพศ (sex object) คำถามคือ เหตุใดเด็กสก็อยจึงยอมเป็นสินพัน ในปัญหานี้ มีคนเคยเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า เหตุที่เด็กหญิงยอมเป็น สินพัน เพราะเด็กสก็อยกลัวเด็กแว้นที่เป็นคูรักรักของตนจะทำร้ายหากตนขัดขืนไม่ยอมไปกับผู้ชนะ การแข่งขัน เด็กสก็อยจึงจำต้องยอมรับชะตากรรมที่เด็กแว้นที่แพ้การแข่งขันมอบให้

แต่จากทฤษฎีวัฒนธรรมย่อย (subculture) และทฤษฎีความเครียด (strain theory) ที่ กล่าวข้างต้น เชื่อว่า เด็กสก็อยน่าจะประสบปัญหาเรื่อง “ความผิดหวังเรื่องสถานภาพและ สูญเสียความภาคภูมิใจในตนเอง” (status frustration and loss of self-esteem) เช่นเดียวกับเด็ก แว้น เด็กสก็อยจึงเข้าร่วมในวัฒนธรรมย่อยแข่งรถจักรยานยนต์ถนนสาธารณะ สิ่งที่แตกต่างกันคือ เด็กสก็อยไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันด้วยตนเอง เพียงใช้ตนเองเป็นสินพัน แต่การเป็นสินพัน กดังกล่าวอาจเป็นช่องทางให้เด็กสก็อยความภาคภูมิใจในตนเองก็เป็นได้ ทั้งนี้ เพราะเมื่อตกเป็น สินพัน เด็กสก็อยจะรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองขึ้นมาทันที เด็กแว้นที่เป็นคูรักรักจะพยายามอย่างเต็มที่ ที่จะรักษาเด็กสก็อยที่เป็นสินพันไว้ ส่วนเด็กแว้นอีกฝ่ายหนึ่งจะแข่งขันอย่างเต็มที่เพื่อให้ได้สิน พันไป การตกเป็นสินพันจึงไม่ใช่สภาพจำใจหรือถูกบังคับโดยไม่รู้ชะตากรรม แต่อาจเป็นสิ่งที่ เด็กสก็อยเลือกเองเพื่อให้ตนมีคุณค่าขึ้นมา

บทสรุป

บทความนี้ใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยา มาอธิบายว่า สาเหตุของปัญหาของเด็กแว้นและ เด็กสก็อย คือ (๑) เด็กแว้นและเด็กสก็อยอาจประสบปัญหาด้านความประพฤติบางประการเป็น เหตุให้ไม่ได้รับการยอมรับ ไม่มีสถานภาพในสังคม และขาดความภาคภูมิใจในตนเอง และ

(๒) การประลองความเร็วให้ความสนุกสนาน ตื่นเต้น และทำให้เด็กแว้นบรรลุถึงความเป็นตนเองอย่างแท้จริง โดยเหตุนี้ การจับกุมดำเนินคดีเพื่อลงโทษยอมไม่สามารถยับยั้งปัญหาได้ เพราะการลงโทษไม่ได้แก้ไขต้นเหตุของปัญหา ในขณะที่เดียวกันการระดมกำลังตำรวจเพื่อสกัดจับเด็กแว้น กลับทำให้การประลองความเร็วมีความเสี่ยงมากขึ้น ยิ่งเสี่ยงมาก ยิ่งสนุกมาก ยิ่งได้รับการยอมรับมากขึ้น ดังนั้น ทางออกของปัญหาน่าจะอยู่ที่การช่วยให้เด็กที่มีปัญหาข้างต้นได้เห็นคุณค่าของตนเอง และมีโอกาสหรือช่องทางต่างๆในการแสดงให้บุคคลอื่นเห็นคุณค่าของตนเอง และหากช่องทางดังกล่าว เป็นกิจกรรมที่ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินได้ จะยิ่งจูงใจให้เด็กสนใจกิจกรรมนั้นมากขึ้น เมื่อเด็กทำกิจกรรมดังกล่าวรวมทั้งมีคนยอมรับและเห็นคุณค่าของเด็กเหล่านั้น เด็กเหล่านั้นก็จะเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง (self-esteem) หากสามารถทำดังนี้ได้ เชื่อว่า เด็กแว้น เด็กสก็อปปี้คงไม่ใช่ช่องทางที่เปี่ยมเบน เช่น การแข่งรถจักรยานยนต์และการเป็นสินพนัน สร้างคุณค่า สร้างตัวตน สร้างความภาคภูมิใจ รวมทั้งสร้างความสุขสนุกสนานให้แก่ตนเองอย่างแน่นอน